

Richard Marsh

ZLODEJ V ŽIVOTOV

**hororový thriller
o zvláštnom druhu
*zombie***

EUROPA

Richard Marsh

EUROPA

Richard Marsh *Zlodej životov*

Preklad © Katarína Kvoriaková 2023

Redakčná úprava © Martin Plch 2023

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2023

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2023

Ako tridsiaty tretí zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2023

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

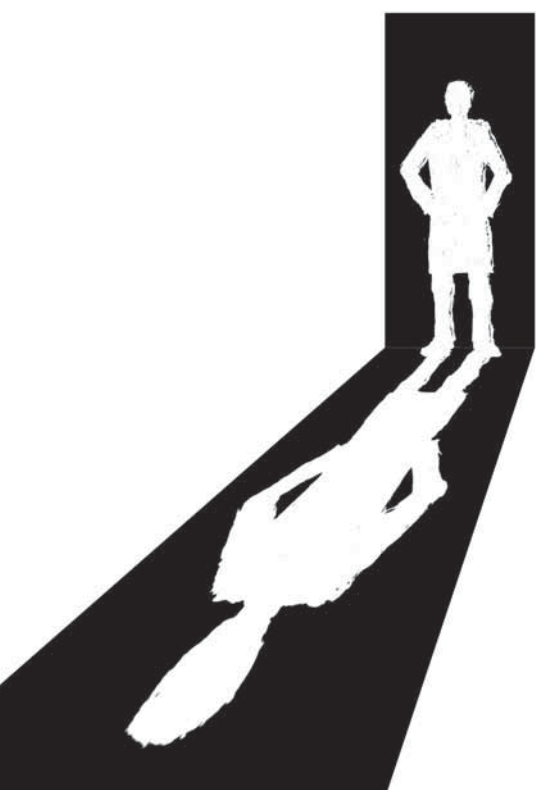
ISBN 978-80-8237-021-1

Zväzok 33

ZLODEJ V ŽIVOTOV

I. KAPITOLA

DÁMA

Cyril Wentworth otvoril dvere svojho bytu a vkročil do veľkej chodby, keď vtom zastal. Práve odbila polnoc a on od rána nebol doma. Jeho upratovačka všetko porobila a krátko po raňajkách odišla, preto by tam teraz nemal na nikoho naraziť. Očakával, že všade bude tma. Byt pozostával z piatich izieb: z kuchyne, spálne, kúpeľne, salónu a veľkej nenápadnej miestnosti, ktorú nazýval študovňou. Dvere oproti vchodu viedli priamo do salónu. Nedoliehali dostatočne dobre, o čom svedčil fakt, že popod ne presvital tenký lúč svetla.

„Kto tam môže byť?“ prekvapene zahundral pán Wentworth, keďže mu prúžok svetla prezrádzal, že v miestnosti sa niekto nachádza. „A ako sa dostal dnu? Ak je to Fentiman a má univerzálny kľúč, vďaka ktorému môže chodiť do môjho bytu...“

Nevyslovenú vetu nedokončil. Rýchlym krokom prešiel krátku chodbu, pevne zovrel kľučku a rozrazil dvere. Vbehol dnu a vtedy ho čakalo ešte väčšie prekvapenie ako pri príchode domov. Koho alebo čo tam čakal, vedel len on sám, no jeho očakávania sa celkom určite nenaplnili.

Dostatočne veľký salón predstavoval jedinú skutočne vhodnú miestnosť v byte. Znameníaté zariadenie vypovedalo o tom, že tu býva nájomník s dostatočnými prostriedkami a dobrým vkusom. Pri protíľahlej stene stál pekný písací stôl a za ním sedela žena, presnejšie dobre oblečená mladá dáma. Nemala však klobúk. Rozopnutý večerný plášť čiastočne odhaľoval róbu, ktorá by sa väčšmi hodila do opery alebo na nejaký bál. Akoby len pred chvíľou vystúpila z koča. Cyril Wentworth si však na ulici pred domom žiaden voz nevšimol.

Správala sa úplne ako doma a ani nezdvihla zrak od písomností, ktoré si pri jeho príchode prezerala. A pokiaľ ide

o pána Wentwortha, natoľko ho to prekvapilo, že sa na okamih nezmohol na jediné slovo. Opatrne si ju premeriaval a podľa toho, čo videl zozadu, sa snažil určiť, kto by jeho nočná návštevníčka mohla byť. Ona sa po celý čas pokojne venovala svojmu. Keď sa napokon uistil, že dotyčnú dámu skutočne nepozná, vyviedlo ho to z miery ešte väčšmi.

„Kto ste?“ vyhrkol. „A čomu vd'áčim za potešenie z vašej návštevy?“

Po doznení jeho nástojčivej otázky sa dáma rozvážne a nenáhlivo otočila, akoby musela vynaložiť priveľa úsilia, aby mu vôbec venovala pozornosť. V ľavej ruke zvierala dlhé biele rukavice, ktorými si začala pomaly prechádzať po prstoch pravej ruky. Uprela naňho pobavený a zároveň ľahostajný pohľad – privierala oči a pery sa jej zvlنili do úsmevu, akoby bol bezočivý nezvaný hosť, ktorý v nej vyvolal iba chabú zvedavosť. Stále mu však neodpovedala.

Vyžaroval z nej pokoj, priam tiché pohrdanie, ktoré spolu s jej krásou a mlčaním dokonale miatli majiteľa bytu. Usiloval sa uhádnuť, čo sa za daných okolností mohlo skrývať za jej bezstarostným postojom.

„Zrejme ste si pomýlili adresu, madam.“

V tej chvíli sa zoširoka usmiala. Rukavicami si jemne švihala po pravej ruke a v očiach a v tvári sa jej zračilo čosi ako tiché pohrdanie. Mlčala a ticho sa bolestne naťahovalo. Keď sa napokon ozvala, vyznievalo to mierne a lenivo, skôr drzo ako priateľsky.

„Och, prepána, to nie. To vy ste sa museli zmýliť, nie ja.“

Úporne na ňu vyvaľoval oči. Stále sa totiž nevzdával nádeje, že sa mu podarí odhaliť dôvod jej správania. Musí sa len poriadne sústrediť.

„To hádam nemyslíte vážne? Ved' toto sú moje izby a už je dosť neskoro, navyše ste sem prišli bez pozvania a ja som zatiaľ nemal tú česť sa s vami zoznámiť.“

„Lenže ja viem, kto ste. A to mi stačí.“

„Kto som?“

„Ste ten, koho ľudia kedysi poznali ako Chemika Jacka.“

Wentwortha až myklo. Neblahé tušenie, ktoré ho prepadlo pri otváraní dverí, že naňho číha niečo nepríjemné, malo slušnú šancu naplniť sa. A on neochvejne veril vo svoje neblahé predtuchy. Vďaka svojmu spôsobu života už musel čeliť mnohým nepríjemnostiam, a preto dokázal odhadnúť, kedy sa naňho valia nové problémy. No tentoraz sa mu situácia javila skutočne nanajvýš nepríjemná a celkom iste nečakaná. Dokonca by sa dalo povedať, že pred necelými piatimi minútami by niečo také považoval za dokonale absurdné, priam nemožné. Ako Chemik Jack totiž pôsobil už veľmi dávno na nesmierne vzdialenom mieste a navyše za mimoriadne nezvyčajných okolností, takže ho dlhé roky chlácholila myšlienka, že ak ešte žijú nejakí ľudia, ktorí by ho s týmto menom spájali, bude ich určite len zanedbateľné množstvo. No keď teraz tá krásna neznáma vypustila zo svojich nádherných pier to prekliate meno a navyše, takým vecným tónom, akoby doňho vpálila žeravú guľku zo zbrane, o ktorej vôbec netušil.

Niekoľko sekúnd na ňu len mlčky civel s otvorenými očami a ústami. Potom mu svaly stuhli, ruky mimovoľne zatiaľ v päšť a dych sa mu zrýchlil. Ak ho táto žena poznala pod tamtou prezývkou, hrozilo mu nebezpečenstvo. A keď si uvedomil, že čelí ohrozeniu, bol naň pripravený. Jednou rukou doposiaľ držal otvorené dvere, no teraz ich opatrne zavrel. Pokojne si ju prezeral a pokúšal sa odhaliť jej totožnosť, no všetko jeho úsilie bolo márne. Odjakživa sa pýšil výbornou pamäťou na ľudí a na takúto ženu by predsa nemohol zabudnúť. Nakoniec dospel k záveru, že ju doposiaľ nikdy nevidel a určite nie tam, kde sa preslávil ako Chemik Jack. Potom jej položil ďalšiu otázku.

„Kto ste?“

„Nepoznáte ma, však? Priam to kričí z každého póru vašej tváre.“

„Prečo ste ma nazvali tým menom?“

„Chcela som, aby ste si dostatočne dobre uvedomili, že vy mňa síce nepoznáte, no za to ja vás áno.“

„Ako ste sa sem dostali?“

„Dverami. Majú kľúčovú dierku. Nič nie je jednoduchšie.“

„Chcete tým povedať, že ste sa sem vlámali!?“ Odpovedala mu nepatrným pohybom rukavíc, čo mohlo znamenať čokoľvek. Tak sa jej opýtal inak. „A keď už ste tu, čo by ste odo mňa chceli?“

Opäť len mierne mávla rukavicami. Vyzerala, že uvažuje. Takmer úplne zažmúrila oči a po krátkej chvíli ich pootvorila, akoby si vyžadovalo obrovskú námahu držať ich otvorené.

„V tejto chvíli nechcem nič. Videla a spravila som všetko potrebné, aspoň predpokladám.“

„Čo tým myslíte, že ste videli a spravili všetko potrebné?“

Opäť len mykla rukavicami, akoby tým gestom chcela upriamiť jeho pozornosť na neutešený stav miestnosti.

„Prišla som sem, pán... ak som správne pochopila v súčasnosti si hovoríte Cyril Wentworth, skutočne ľubozvučné meno...“

„Volám sa Cyril Wentworth.“

„Presnejšie, voláte sa tak v tejto chvíli. Aj keď si nemyslím, že by ste aspoň predtým mohli poprieť, že ste v minulosti využívali aj iné mená. Mám vám ich pripomenúť?“

„Povedzte mi, prečo ste tu?“

„Prišla som si preštudovať vaše písomnosti, predovšetkým tie súkromné, aby som sa dozvedela všetko, čo som chcela. A to sa mi podarilo.“

Nikdy nebol veľmi poriadkumilovný, no až teraz si naplno uvedomil, ako veľmi je jeho byt rozhádzaný. Všetky zásuvky písacieho stola boli otvorené a ich obsah sa povaloval po dlážke. Takmer pri nohách jej ležala skrinka, ktorej prítomnosť v ňom vyvolávala dosť nepríjemný pocit. Uchovával v nej totiž isté nesmierne dôležité ezoterické zápisy, no v jej vnútri sa nachádzalo aj niekoľko drahocenných predmetov. Za tie šperky by nepochybne utŕžil veľkú sumu, keby ich chcel – či sa odvážil – predáť. Uvedomil si, že niektoré sa

teraz povaľujú na stole pred ňou. Podišiel k nej a konečne sa mal čoho chytiť. Ukázal na klenoty.

„Takže predsa ste sem prišli kradnúť!“

„Skutočne chcete, aby som vám uverila, že ma považujete za zlodejku? Podľa vás som sem teda prišla s úmyslom kradnúť tak, ako by ste to spravili vy?“ Klinec po hlavičke trafila tak presne, až sa ho zmocnila triaška. „Skúste sa lepšie sústrediť a možno predsa len na niečo prídete. Príbehy, ktoré by tieto klenoty mohli rozprávať, dozaista nebudú veľmi príjemné. Na tých čačkách je navyše čosi, kvôli čomu by bolo dosť nebezpečné ich odcudziť, najmä ak by o tom páchatel nevedel. Napríklad tento pekný dámsky prsteň s nádherným opálom, ktorý vraj nosí smolu. Videl už svet krajší drahokam? Alebo počul hlúpejšiu poveru? No predpokladám, že ak si nejaká dáma takýto prsteň s opálom navliekla, napokon to trpko oľutovala. Na tej povere teda zrejme čosi naozaj bude. Na svedte podľa všetkého neexistuje žena, ktorej by sa oplátilo tento prsteň nosiť. Alebo sa mýlim, Chemik Jack?“

Vytrhol jej prsteň z ruky.

„Aký čert vás sem poslal?“

„Ten, čo je vám neustále v päťách a jedného dňa vám nadohro podrazí nohy.“

Zohol sa a naklonil sa k nej. Hoci ich delilo len niekoľko palcov, nezachvel sa jej jediný vlas na hlave a ani sa nesnažila vyhnúť jeho skúmavému pohľadu.

„Už som vás niekedy videl?“

„A videli ste?“

V očiach mu blľal taký plameň, že len zázrakom jej neobhoreli líca.

„Nemôžete si tu predsa zo mňa robiť blázna len preto, že ste žena a navyše pekná.“

„Stretnutie s vami už v minulosti niekoľko žien trpko oľutovalo, nemám pravdu, Chemik Jack?“

Na okamih sa zdalo, že pán Wentworth pretaví svoje pocity do dosť rázneho jazyka. Patril však k mužom, ktorí sa dokážu

ovládať. Nahnevaný výraz vystriedal úsmev, nie práve príjemný, ale stále úsmev. Potom úlisne zdvorilým tónom riekol:

„Mohol by som vás požiadať, aby ste ma láskavo tak neoslovovali. Podľa všetkého dobre viete, že isté osoby ma s tým menom kedysi spájali. Bolo to však už veľmi dávno a tu v Anglicku som známy jedine pod svojím pravým menom, teda Cyril Wentworth.“

So záujmom mu opätovala úsmev, hoci ten jej bol zaiste príjemnejší.

„Pre mňa však budete vždy Chemik Jack.“

„Prečo?“

„Lebo.“

„Povedzte mi, kto ste. Prečo ste ma poctili touto nehoráznou návštevou a akým právom sa prehrabávate v mojich papieroch?“

„Nepoviem vám nič, vôbec nič.“

„Takže nič? Nazdávate sa, že vám – žene bez sprievodu – umožním opustiť túto miestnosť bez toho, aby ste mi poskytli uspokojujúce vysvetlenie? Na základe čoho sa odvažujete tvrdiť, že o mne niečo viete?“

„Nuž, úprimne povedané, vašu osobnosť a minulosť poznám natoľko dobre, že sem môžem prísť či odísť, ako sa mi zapáči.“

Chystala sa postaviť, keď jej odhalené rameno zovrela jeho pravačka.

„Sed'te!“

„Dajte preč tú ruku!“

Namiesto toho, aby sa podvolil jej žiadosti, ešte viac pritlačil. Rýchlym pohybom sa mu vyšmykla a vstala. „Máte pocit, že dokážem zničiť váš dotyk? Váš?“ Pevnejšie sa zavinula do plášt'a a pritom sa zrejme z odporu mierne zachvela.

„Ak to bude nutné, neostane len pri dotyku. Človek sa nemá babrať so zlodejmi, či už sú to muži, alebo ženy.“

„Odchádzam, Chemik Jack.“

Otočila sa mu chrbtom a zdalo sa, že svoje slová mieni dodržať. No on ju predbehol a postavil sa jej do cesty.

„Ak sa o to pokúsite, priviažem vás k stoličke a zabehnem po nejakého strážnika. On sa už s vami poráta.“

Vysmiala sa mu do tváre.

„Strážnika! Vy mi budete rozprávať o policajtoch? Čoskoro nadíde deň, a nie je už ani veľmi ďaleko, keď po vás bude pátrať každý jeden strážnik v Anglicku. A sľubujem vám, že vás nebudú hľadať márne. Odstúpte, Chemik Jack! Našla som to, po čo som prišla, a teraz odchádzam.“

Neodpovedal jej, iba k nej spravil jeden krok. Ona však uskočila a spod plášťa vytiahla revolver. Vtedy si uvedomil, že neznáma naňho mieri jeho vlastnou zbraňou, ktorú zvyčajne odkladal do zásuvky písacieho stola.

„Ukradli ste mi revolver a ešte sa mi ním aj opovažujete vyhrážať?“

„Ak sa ma pokúsite dotknúť, alebo sa mi postavíte do cesty, vystrelím. Dajte si povedať. Následkov sa rozhodne neobávam.“

No zjavne ani on nie. Ešte ani nestihla poriadne dokončiť vetu, keď Cyril skočil vpred a schmatol ju za zápästie ruky, v ktorej držala zbraň. Vtom zarinčal zvonček na vchodových dverách. Wentwortha to natoľko zaskočilo, že nechtiac prudko mykol zápästím neznámej. Zarachotil výstrel, po ktorom nasledovalo akési ťahavé „Ooooooch!“ Dievčina sa zosunula na dlážku a ostala bezvládne ležať pri jeho nohách, kým on akýmsi nepochopiteľným nedopatrením zvieral revolver.

II. KAPITOLA

PROFESOR FENTIMAN

Zvonček pri vonkajších dverách sa opäť rozozvučal, no tentoraz zvonil nepretržite, akoby návštevníkovi dochádzala trpezlivosť. Pán Wentworth sa zlostne zamračil.

„To bude určite Fentiman. A práve teraz! Nech ho porazí!“ Naklonil sa nad mladú ženu zvalenú na podlahe tvárou dolu. „Čo sa stalo? Škrabla vás niekde tá guľka? Ste zranená?“

Ležala pokojne, priam znepokojujúco pokojne. Nepáčila sa mu jej nehybnosť a ani výraz v tvári. V živote už videl dosť ľudí, ktorých zabil výstrel z pištole. Dotkol sa jej. Neprejavila však ani náznak odporu, ktorým by určite dala jasne naja-vo, aký neprijemný je pre ňu jeho dotyk. Odhrnul jej plášť a hľadal zranenie. Šlo o guľku malého kalibru, ale usmrtiť by nepochybne dokázala. Obhliadol ju síce len povrchne, ale na jej oblečení nič nenašiel. Očividne však nedýchala. Nedočkavo ju pozoroval a pátral po pulze. Lenže žiadny necítil. Ležala tam bez pohybu, bez známky života. Zvonček vonkajších dvier naďalej neodbytno rinčal, a hoci si už na chúlостivé situácie zvykol, táto ho dokonale miatla.

„Čo si teraz počnem? Fentiman ju za žiadnu cenu nesmie vidieť. Zbytočne by vyzvedal a ja mu vlastne žiadne vysvetlenie nemôžem dať. Sám ničomu nerozumiem a on by mi určite neuveril. Prekliaty zvonček!“

Zrejme práve vytrvalé zvonenie ho priviedlo k náhlemu rozhodnutiu. Zodvihol bezvládne telo, odniesol ho cez priechodnú študovňu do spálne a opatrne uložil do postele. Mimovoľne vnímal, že mu akosi zvláštne ovisnuto spočíva v náručí, akoby ju nedržali tkanivá, kosti a žilami jej neprúdila krv. Zavrel dvere spálne a nechal ju tam osamote.

Prešiel krátkou chodbou, otvoril návštevníkovi a zlostne sa naňho oboril.

„Prečo vyzváňate takým neslýchaným spôsobom? Muselo vám predsa byť jasné, že mám čosi na práci, a mohli ste mi teda na otvorenie dopriať trochu času.“

Návštevník jeho roztrpčenie neprijal dobre. Ten džentlmen – lebo to bol naozaj džentlmen – si založil ruky na hrudi a nevraživo naňho zazeral. Odvetil mu hlasnejšie, ako by v danej situácii bolo nutné.

„Možno som váš poskok, vážený pane, no rozhodne nie som váš otrok a nemusím teda znášať vaše rozmary. Keď som sa uráčil zazvoniť pri vašich dverách, očakával som, že ich otvoríte, a to ihneď!“

Pán Wentworth naňho hodnú chvíľu užasnuto civel, potom ho bez ďalšieho slova uviedol do salóna a opatrne sa opýtal:

„Vy ste pili, Fentiman?“

Nočného host'a to obvinenie zjavne vôbec nezahanbilo. V pravej ruke zvieral palicu zo španielskej trsti. Kovovou časťou náhle prudko buchol o dlážku a zároveň natiahol ľavú ruku do pravého uhla k telu, akoby riadil dopravu.

„Áno, pane, pil som. A rád to priznávam. Dostal som sa do takého stavu, v ktorom je silný alkoholický nápoj tým jediným, po čom túžim. Keď pijem, vzpieram sa svojmu svedomiu, keď nepijem, moje svedomie sa vzpiera mne a trápi ma. Áno, pane, trpím.“

Výzor tejto osoby bol vskutku jedinečný. Pán Wentworth bol vysoký, ale pán Fentiman ho ešte prevyšoval. Meral možno dva metre a napriek širokým pleciam mal štíhlu, priam vychudnutú postavu. Na dlhej, úzkej a vycivenej tvári sa pozoruhodne vynímali ústa a oči. Nielenže boli jeho ústa nezvyčajne veľké, ale mal ich ešte aj obrúbené hrubými a vyčnievajúcimi perami, kvôli čomu by ho niekto mohol považovať za černocha. Obrovské oči sa ponášali na dve čierne gule uprostred bledej morskej hladiny. Navyše oplýval nezvyčajnou schopnosťou – dokázal rozšíriť zreničky presne ako mačky. V jednu chvíľu vás zaskočil fakt, že sú takmer celé biele s drobnou čiernou škvrnkou uprostred. Potom sa mu náhle začali zužovať, objavila sa dúhovka a obe sa zväčšili a narástli do takých rozmerov, až napokon nezostalo takmer nijaké bielko. Na človeka, ktorý to uzrel prvýkrát, to pôsobilo až neľudsky. Skutočne existovali takí – a zrejme ich bola väčšina –, ktorí sa pánovi Fentimanovi nedokázali pokojne pozrieť do očí. A ich ochotu znižoval ešte aj desivý fakt, že do značnej miery sa tieto zmeny v jeho očiach diali mimovoľne. Len čo sa pre niečo nadchol, oči sa

mu zväčšili a zmenšili, rozťahovali a zmršťovali, akoby ho trápil nejaký druh epilepsie, alebo akoby prejavovali istú fyzickú solidaritu s majiteľovými náladami.

Niektorí jedinci sa z celej sily usilovali vyhýbať pohľadu do Fentimanových očí, ale pán Wentworth k nim určite nepatril. Chvíľu stál pred svojím návštevníkom a nielenže mu pohľad opätovoval, ale ho aj svojimi sivými očami chladne prebodával presne tak isto, ako ešte pred niekoľkými minútami zízal do ženskej tváre.

„Ak budete aj naďalej požívať silné alkoholické nápoje, aby vám umožnili vzpierať sa vlastnému svedomiu, potom čoskoro prídete o svoju silu. A to bude len jeden z následkov.“

„O silu? Ktorú silu? Hovoríte, akoby som mal len jednu.“

„Aj máte, jediná hodnotnú, a ani tá už nie je, čo bývala.“

„Takže nie je? Nie, máte pravdu, skutočne nie je. Ešte narástla a je väčšia ako kedykoľvek predtým. Jej veľkosť občas desí aj mňa. Niekedy v budúcnosti azda budem mať potešenie dokázať to aj na vašom odpornom tele.“

Pán Wentworth sa uškrnul.

„Už ste sa o to pokúsili, no márne.“

„Ale len preto, že neboli priaznivé podmienky. Jedného dňa však možno budú a potom sa stanete voskovou figurínou v mojich rukách. Na čo ste to vlastne strieľali?“

Pán Wentworth sa medzitým presunul ku kozubu. Tá otázka priniesla náhly zvrät v rozhovore a on sa preľaknuto obrátil na návštevníka.

„Na čo som strieľal? O čom to hovoríte?“

„Veď vy veľmi dobre viete. Spoza dverí som začul výstrel.“

„Čo to tu tárate za nezmysly?“

„Milý pán Wentworth, nazdávate sa, že ma obalamutíte tak, ako sa snažíte oklamať celý svet? Máte ma za úplného blázna? Výstrel sa predsa nedá s ničím pomýliť, a preto dobre viem, že tu niekto strieľal. Priamo tu a možno práve z tohto revolveru.“ Zohol sa a z dlážky zodvihol malú zbraň.

Vylakanému pánovi Wentworthovi zrejme vypadla z ruky a on na ňu medzitým zabudol. Sčasti ju prikryli nejaké papiere. Odniesol telo mladej ženy do vedľajšej spálne, otvoril dvere návštevníkovi a pištoľ medzitým úplne pustil z hlavy. Pán Fentiman ju obracal vo svojej veľkej dlani. „Jedna komora je prázdna, a preto som presvedčený, že práve z tejto zbrane sa strieľalo.“

Pán Wentworth pohotovo zareagoval.

„Pri čistení som omylom vystrelil.“

„Uprostred noci ste si čistili pištoľ?“

„Čo je na tom?“

„A boli ste pri tom sám?“

„Prišiel som len chvíľku pred vami a uist'ujem vás, že som si so sebou nikoho neprivedol.“

Pán Fentiman sa rozhliadal po miestnosti.

„Akoby ste mali návštevu a dokonca takú, čo si tu poriadne dovoľovala. Pochybujem, že by ste svoj majetok takto porozhadzovali, teda pokiaľ by ste neboli vo veľmi zvláštnom rozpoložení mysle. Momentálne mi však pripadáte dokonale príčetný a tie trblietavé čačky podľa všetkého nezvyknete nechávať len tak sa poval'ovať. Čo to vlastne je? Dobre viete, že mám veľkú slabosť pre pekné veci.“

Pán Fentiman dychtivo vykročil k stolu, no majiteľ bytu to očakával, šperky rýchlo vložil do zásuvky a suchým tónom povedal:

„Predpokladám, že ste za mnou prišli z nejakého konkrétneho dôvodu, a preto by som ocenil, keby ste mi ho objasnili. Ako to šlo s vaším kolegom profesorom a mojím ctihodným strýkom doktorom Hurlom?“

Pán Fentiman odvetil až po sekunde či dvoch. Váhavo hľadel na miesto, kde predtým ležali šperky, na pištoľ v ruke a na listiny rozhádzané po salóne.

„Otvoril som vari nejakú nepríjemnú tému? Čo za záhadu sa skrýva za strel'bou z tohto revolveru? Za návštevou? Za týmto všetkým, vy muž plný tajov?“

Pán Wentworth odpovedal protiotázkou.

„Pýtal som sa na svojho strýka. Profesor Fentiman, kedy ste naposledy videli profesora Hurla?“

Fentiman sa naňho pozrel, akoby skúmal jeho náladu. Potom skrútil svoje hrubé pery, čo zrejme predstavovalo pokus o úsmev, a hodil pištoľ na stôl.

„To bolo dosť neopatrné,“ poznamenal pán Wentworth. „Mohla znovu vystreliť.“

„Takže takto došlo k tomu prvému výstrelu?“

Pán Wentworth sa len uškrnul.

„Už ma nebaví opakovať stále tú istú otázku – kedy ste videli môjho strýka naposledy?“

Tentoraz sa Fentimanovi uráčilo odpovedať.

„Dnes popoludní.“

„A ako sa mu darí?“

„Musím konštatovať, že som nanajvýš úspešný. Profesor Fentiman našiel v profesorovi Hurlovi ideálny objekt.“

„Uvalili ste naňho svoj vplyv?“

„Okamžite a s úplnou ľahkosťou!“

„Do akej miery?“

„Toto by malo zodpovedať vaše otázky lepšie ako moje slová.“

Pán Fentiman vytiahol z vnútorného vrečka kabáta nejaké popísané listiny a podal ich Wentworthovi. Ten si ich hodnú chvíľu skúmavo prezeral.

„Čo to má byť?“

„Tieto dokumenty pomôžu dostatočne preukázať, ak to potrebujete, že moja sila je oveľa väčšia než kedykoľvek predtým. Konečne sa budem môcť naplno predviesť a vďaka tomuto budeme môcť preskúmať, ako ju správne aplikovať..“

„Pýtal som sa, čo to držím v rukách?“

„Sú to vedomostné testy písané po grécky. Ich úspešné zvládnutie je nevyhnutným predpokladom na absolvovanie školy.“

„Chcete tým povedať, že na týchto papieroch sú nejaké skúšky?“

„Áno. A istí študenti za ne ochotne a s veľkou radosťou vyvalia okrúhlu sumičku...“

„Tí spomínaní mládenci nepochybne nepatria medzi výkvet spoločnosti a vy sa k svojej univerzite tiež nechováte práve čestne.“

„Hádam si nemyslíte, že špinavé praktiky používajú len muži vo vašom veku. Aj niektorí mladíci ich obľubujú. Neprekvapilo by ma, keby som zistil, že aj vy ste začínali tak skoro.“

„Ach, tá vaša drzosť, Fentiman. Už predtým vám narobila problémy a dozaista sa to stane znovu. Nie všetci majú toľkú trpezlivosť ako ja. Teraz mi však prezradte, ako ste k tým dokumentom vlastne prišli?“

„Veľmi jednoducho. Jednoduchosť je odjakživa známkou skutočného umelca. Vedel som, že profesor Hurlle bude skúšať z gréčtiny, tak som sa ho opýtal, či si už k tomu pripravil podklady, a on pritakal. Požiadal som ho o jednu kópiu a on súhlasil.“

„A uvalili ste pritom naňho svoj vplyv?“

„Isteže.“

„Potom musí byť ešte väčší blázon, ako som si myslel.“

„Pochybujem, že je blázon. Vlastne som si istý, že nie je. Aj keď pripúšťam, že je dosť excentrický.“

„Alebo vás nepozná?“

„Presne tak. Alebo, aby som to spresnil, nemal by som k nemu taký vzťah, ako mám v súčasnosti. O drobných výstrednostiach profesora Hurla vedia všetci, najmä pokiaľ ide o koketovanie so silami, ktoré on nazýva okultnými. Vraj okultné! Ak dokážete, že sú skutočne okultné, stanete sa svedkom nevidaného.“ Profesor Fentiman natiahol ruku a nahrbil plecيا, akoby si vychutnával nejaký súkromný žart. „Aktuálne sa napríklad venuje štúdiu špiritizmu, ezoterického budhizmu, kresťanskej vede a telepatickému premietaniu myšlienok. S veľkým pobavením som ho počúval, ako sa raz vo svojej

kancelárii na fakulte celé tri dni usiloval nadviazať telepatickú komunikáciu s istým džentlmenom podobného zmýšľania, ktorý, ako sa ukázalo, pôsobí na univerzite v Melbourne. Tento experiment sa mu zjavne nevydaril, a keďže jeho výskumy ovenčilo len malé uspokojenie, vrhol sa na niečo iné. Aktuálne sa venuje ťažko pochopiteľnej a uchopiteľnej stránke veľkej záhady prenosu mysle, ktorú poznáme aj pod názvom *hypnotizmus*.“

„Ach, ten úbožiak!“

„Aj napriek jeho vzdelanosti by som ho skutočne neopísal ako práve najrozumnejšieho muža.“

„Nechápem však, prečo sa vložil práve do vašich rúk – spomedzi všetkých, práve do vašich rúk – a vydal sa vám na milosť!“

„Jedno máme spoločné – obaja sme profesori.“

„Áno! Ste profesor trikov s kartami, on je aspoň čestný muž.“

„Naozaj sa so mnou mienite zhovárať týmto tónom, keď ste ma sem priviedli v túto nočnú, či skôr rannú hodinu? Alebo by ste radšej zaujali miesto toho čestného muža?“

„Nie, neželám si stavať sa do nijakej úlohy. Len som prežil dosť náročný deň.“

„A problémovú noc, keďže vám z ničoho nič vystrelil revolver.“

Pán Wentworth tú poznámku prešiel mlčaním. „Z toho dôvodu som poriadne vyčerpaný a vaše otrepané pokrytectvo mi už trochu lezie krkom. Prejdime radšej k veci, Fentiman. Myslíte, že to dokážete?“

„Čo či dokážem? Vysvetlite mi, čo presne odo mňa očakávate? Doteraz ste čosi len neurčito naznačovali, ale v tejto záležitosti nesmieme ponechať nijaký priestor pre prípadné nedorozumenie.“

„Vyjadřím sa teda dostatočne jasne. Chcem, aby ste od neho získali poslednú vôľu, v riadnej forme a úradne overenú. Mal by mi v nej zanechať všetok svoj majetok. Ak je